

Äntligen

– Då kommer den till dig på tisdag klockan 13.

– Tack det låter bra. Hej.

– Hej då.

Mamadou la ifrån sig headsetet och drack lite av sitt kaffe. Fläktarna i taket var i gång. Det var en het eftermiddag i Dakar. Runt honom surrade det av personer som talade i telefon. Han hade haft jobbet nu i sju månader och trivdes bra. Trevliga kollegor och kunderna var nästan alltid på bra humör. I väntan på nästa samtal surfade han runt lite förstrött på olika hemsidor och började läsa om en byggnad.

”Den byggdes ursprungligen som pojkskola 1846, med stenar från stadens kyrkmur som grund.

För en kort stund lämnade hans blick datorskärmen och letade sig ut utanför fönstret. I fjärran såg han den, i hans tycke mycket märkliga, nästan 50 meter höga bronsstatyn och turistattraktionen ”Den afrikanska renässansen” som sedan några år vakade över staden. Han hade lite svårt att förstå att turister kom från andra länder bara för att titta på en staty. Från sitt kontor några våningar upp såg han även stadens gator där taxibilarna trängdes.

Då för ett antal månader sen hade han nyligen avslutat sin utbildning och letade efter jobb men det var svårt att hitta något lämpligt i den afrikanska miljonstaden. Men sen fick han höra om det här företaget som sökte folk. Först hade han trott att det var ett skämt.

Han fokuserade återigen på skärmen framför sig men kunde inte låta bli att snabbt läsa lite på den där hemsidan igen.

”Sedan skolverksamheten flyttats i början på 1900-talet fungerade byggnaden bland annat som nödbostäder.”

Och dagarna på kontoret rullade på med mycket jobb, vecka efter vecka. Men även om man trivs är det ganska jobbigt att svara i telefon hela dagarna. Därför var han glad när han äntligen fick lite ledigt och kunde lämna Kap Verdehalvön om än bara för några dagar. Han gillade att resa.

Han åkte buss den sista biten. Väl framme drog han in den friska luften, sen tog han fram mobilen och ringde arbetskollegan Doudou.

– Välkommen. Vad kan jag hjälpa till med?

Mamadou svarade på franska. Det blev först tyst en kort stund och sen:

– Mamadou?

– Ja det är jag.

Doudou skrattade, som vanligt var han på bra humör. De talade om lite av varje. Det hade regnat lätt på Dakars gator under förmiddagen, men det var fortfarande tid kvar till den lite regnigare perioden av året. Mamadou berättade att han var på semester.

De hade ofta talat om den här platsen. Och tittat på fotot på den vita putsade tvåvåningsbyggnaden med den lilla klockan på tegeltaket. Det fanns en viss avundsjuka i Doudous röst när han förstod att resmålet var den gamla pojkskolan från mitten av 1800-talet som en gång i tiden varit nödbostäder.

– Jo det är precis så fint som jag hade tänkt mig. Det utsvängda taket gör verkligen byggnaden till något speciellt, sa Mamadou.

Han log när han tänkte tillbaka på hur gått från arbetslösheten. För att få jobbet hade det funnits ett viktigt krav som innebar att han fått lära sig ett nytt språk. Mamadou hade alltid haft lätt för språk. Och språkutbildningen stod företaget för så det fanns ingen anledning att tveka. Efter den första lektionen var han ändå lite fundersam men sen lärde han sig fort tack vare den engagerade läraren. Hon var uppvuxen vid en kuststad precis som han.

Det var taxi som fyllde hans hjärna hela dagarna. Att se till att kunderna blev upphämtade när de ville. Taxibilar som beställdes kors och tvärs, men inte de gulsvarta Toyotabilarna som ständigt tutade utanför hans jobbfönstret. Nej hans jobb var att ta emot taxibeställningar från olika delar av Sverige. Att sitta på ett varmt kontor i Senegals huvudstad och ta emot beställningar från centrala Jönköping eller kanske till Skärblacka, inte långt från Norrköping i Sverige kändes först något märkligt, men med moderna karttjänster var det inte särskilt svårt.

Och nu stod han här, som han hade längtat. Han tänkte på alla beställningar han fixat till och från denna vackra plats. Stadshuset i Eksjö. Äntligen.